

ولایت اسلام و اهل بیت (علیهم السلام)، نه ولایت یهود^۱

بسم الله الرحمن الرحيم

یکی از برادرانی که قبل از من سخنرانی کرد به خبیر اشاره کرد. خبیر محل زندگی قوی ترین و ثروتمندترین یهودیان بوده است. رسول خدا (صلوات الله علیه و آله) مدتی آنجا را محاصره کرد. آن حضرت در دوران محاصره درس مهمی به مسلمانان داد. همانگونه که قرآن کتاب مسلمانان تا آخرین روز دنیا است و هدایت مسلمانان در تمامی مواضع زندگی را بر عهده دارد، رسول خدا (صلوات الله علیه و آله) نیز آخرین پیامبر و رسول الهی برای تمامی انسان هاست و درس هایی برای هدایت انسان می دهد که تا آخرین روزهای دنیا قابل استفاده است.

در جنگ خبیر، وقتی پیامبر یکی از استوارترین قلعه های یهود - یعنی خبیر - را محاصره کرده بود، حضرت علی (علیه السلام) چشم درد داشت، طوری که نمی توانست جلوی پایش را ببیند. اینجا بود که پیامبر (صلوات الله علیه و آله) پرچم را به ابوبکر داد و گفت برو! ابوبکر به همراه ارتش اسلام حرکت کرد، ولی از یهودیان شکست خورد و برگشت. در روز دوم پیامبر (صلوات الله علیه و آله) پرچم را به عمر داد. او هم، شکست خورد و برگشت. رسول الله (ص) مبارزان قوی و رهبران دیگری هم بجز ابوبکر و عمر در سپاه خود داشت. این دو نفر به جنگ جویی و مبارزه معروف نبودند و در توان نظامی در میدان جنگ شهرتی نداشتند. چرا پرچم را به ترتیب به این دو نفر داد؟ آن حضرت در روز سوم فرمود: "فردا پرچم را به کسی خواهم داد که خدا و رسول خدا را دوست دارد؛ و خدا و رسول خدا هم او را دوست دارند. بسیار به دشمن حمله می کند و به هیچ وجه از میدان فرار نمی کند. خداوند به دست او مسلمانان را پیروز می کند."

جنگ جویانی بودند که چشمانشان سالم بود. اما پیامبر (صلوات الله علیه و آله) امام علی (علیه السلام) را صدا کرد و آب دهان خود را به چشمان آن حضرت مالید. چشمان علی (علیه السلام) شفا پیدا کرد. همه مشتاق بودند به

^۱ بخشی از سخنرانی شهید حسین الحوئی در روز جهانی قدس - بر گرفته از کتاب اوپس خمینی

این مقام دست پیدا کنند. می خواستند پرچم به آنها داده شود؛ چون کسی که پرچم را می گرفت، مدال مهمی دریافت کرده بود: "شخصی که خدا و رسولش را دوست دارد؛ و خدا و رسولش نیز او را دوست دارند. بسیار به دشمن حمله می کند و به هیچ وجه از میدان فرار نمی کند، خداوند به دست او مسلمانان را پیروز میکند." پیامبر در مقابل چشم همه پرچم را به امام علی (ع) داد. حضرت هم به سمت خیبر حرکت و قلعه را فتح کرد. همان قلعه ای که روز اول ابوبکر و در روز دوم عمر برای فتحش رفته بودند و با شکست برگشتند. امام علی (ع) پیش از اینکه لشکریانش کامل شود، همان قلعه را فتح کرد.

این به چه معناست؟ رسول خدا (ص) در مواجهه با یهودیان، در مواجهه با قوی ترین یهودیان و در مقابل استوارترین قلعه های یهود به این نکته اشاره میکند که درگیری امت اسلامی در آینده با یهودیان خواهد بود؛ یا با خود یهود یا با کسانی که اطراف یهودیان جمع شده اند. واقعیت امروز این است که یهودیان بر مسیحیت پیروز شده اند و مسیحیان را به نفع خود سازمان دهی نظامی کرده اند.

ابوبکر قلعه را فتح نکرد، عمر قلعه را فتح نکرد. شخصی که خدا و رسولش را دوست دارد و خدا و رسول نیز او را دوست دارند، امام علی (ع) است. پیامبر (ص) بدین وسیله به کسی که توانایی مبارزه با یهودیان را دارد اشاره می کند، به گروهی که توانایی مواجهه با یهود را دارد اشاره کرده است. مسلمانان باید این گونه باشند: "خدا و رسولش را دوست داشته باشند و خدا و رسول نیز آنان را دوست داشته باشند." پیامبر (ص) اشاره می کند امت اسلامی با یهودیان رودررو نمی شود، یهودیان را شکست نمی دهد، نقشه های یهود را خنثی نمیکند مگر تحت رهبری اهل بیت (سلام الله علیهم) است. کسانی که در مسیر علی (ع) حرکت میکنند و ولایت علی (ع) را پذیرفته اند، موفق خواهند شد. آنچه را عمل رسول خدا (ص) در خیبر و آیاتی را که بعد می خوانیم بدان گواهی میداد، امروز به چشم خود دیده ایم. پیامبر (ص) مشخص کرد که کدام گروه است که می تواند یهودیان را شکست دهد. گفت که اینها چه ویژگی هایی دارند. دیدیم که امام خمینی چگونه غرب را شکست داد. چگونه آنها را وحشت زده کرد و چگونه به لرزه درآوردشان. "حزب الله" را دیدیم. دیدیم رهبری از فرزندان رسول خدا را به نام "حسن نصرالله"

چگونه لرزه بر اندام اسرائیل انداخت. دیدیم چگونه یک شبکه ماهواره ای به نام "المنار" اسرائیل را لرزاند. حتی بر یهودیان درون اسرائیل هم تأثیرگذار بوده است. تنها یک شبکه ماهواره ای متعلق به یک حزب در میان دریای حکومت ها و شبکه های گوناگون عربی، این چنین موفق بوده است. واقعا این گونه است. یهودیان تنها تحت رهبری اهل بیت رسول خدا (ص) و با رهبری پیروان علی (ع) شکست می خورند. عجیب است. این حکمت شگفت آور قرآن است: سخن از ولایت امام علی (ع) و فرمان به رسول الله (ص) برای اعلام ولایت آن حضرت در میان آیاتی آمده که درباره اهل کتاب سخن می گوید. درون آیاتی که درباره اهل کتاب سخن گفته است.

قرآن نسبت به پیروی یهود و نصارا هشدار می دهد و بیان می کند این مسأله عامل شکننده امت اسلامی خواهد بود و اگر مسلمانان به دوستی یهود و نصارا رو کنند ذلیل خواهند شد؛ مانند وضعیتی که امروز به وجود آمده است. آیا تمامی کشورهای عربی، آمریکا را دوست خود نمی دانند؟! آمریکا هم همان اسرائیل است. همگی انگلستان را دوست خود می دانند. ولایت یهود و ولایت مسیحیت را پذیرفته اند. چگونه ممکن است پیروز شوند؟! چگونه ممکن است به پیروزی الهی دست یابند؟! خداوند پیروزی خود را فقط به دوستانش عطا میکند. خداوند پیروزی را فقط به کسانی می دهد که براساس هدایت الهی حرکت کرده اند.

این پیروزی الهی از اصحاب پیامبر در میدان مبارزه و در حضور رسول خدا (ص) گرفته شد. وقتی با هم اختلاف کردند، شکست خوردند. از فرمان رسول خدا (ص) سرپیچی کردند، پیروزی از آنها گرفته شد و در میدان نبرد از کفار ضربه خوردند. این در حالی بود که رسول خدا (ص) در بین آنها حضور داشت. چگونه ممکن است خدا پیروزی خود را به حکومت های مردمی هدیه کند که دوست یهود و مسیحیان هستند؟! حاکمان مسلمان، ولایت یهود و نصارا را پذیرفته اند. بدون هیچ شرطی رهبری آمریکا و مشارکت در پیمان مبارزه با تروریسم را می پذیرند. چگونه ممکن است به پیروزی الهی دست یابند؟ به همین جهت چون امت اسلامی از آغاز نبوت و شاید تا پایان تاریخ در نبرد با اهل کتاب بوده است، قرآن از اهل کتاب بسیار یاد کرده و راه حل را در میان سخن از اهل کتاب بیان کرده

است. در قرآن نسبت به پذیرش ولایت یهود و نصارا هشدار داده شده است. این مسأله باید تحقق پیدا کند و گرنه تا وقتی مسلمانان ولایت یهود و نصارا را پذیرفته باشند، هیچ وقت پیروز نخواهند شد.

سپس بیان میکند باید از همه منقطع شده، به سمت خدا و رسولش رو کنیم. باید ولایت خدا، ولایت رسول خدا (ص) و ولایت کسانی را که ایمان آورده اند، بپذیریم. ویژگی هایی را مطرح می کند و مشخص می کند منظور از "کسانی که ایمان آورده اند" شخص امام علی (ع) است. مفسران هم همین مسأله را بیان کرده اند.

• يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا لَا تَتَّخِذُوْا الْيَهُودَ وَالنَّصٰرَىْ اَوْلِيَاۡءَ بَعْضُهُمْ اَوْلِيَاۡءُ بَعْضٌ وَمَنْ يَتَوَلَّهٖمْ مِّنْكُمْ فَاِنَّهٗ مِنْهُمْ اِنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظّٰلِمِيْنَ.

• فَتَرَى الَّذِيْنَ فِيْ قُلُوْبِهِمْ مَّرَضٌ يُسْرِعُوْنَ فِيْهِمْ يَقُوْلُوْنَ نَحْشَىٰ اَنْ تُصِيبَنَا دَآئِرَةٌ فَعَسَىٰ اللّٰهُ اَنْ يَّاتِيَ بِالْفَتْحِ اَوْ اَمْرٍ مِّنْ عِنْدِهٖ فَيُضْلِحُوْا عَلٰٓى مَا اَسْرَوْا فِيْ اَنْفُسِهِمْ نٰدِمِيْنَ.

• وَيَقُوْلُ الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا اَهٰٓؤُلَآءَ الَّذِيْنَ اٰفْسَمُوْا بِاللّٰهِ يَحٰثِدُوْنَ اِيْنٰهُمْ لَمَعَكُمْ حَبِطَتْ اَعْمَلُهُمْ فَاَصْبَحُوْا خٰسِرِيْنَ.

• يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ ءَامَنُوْا مَنْ يَّرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِيْنِهٖ فَسَوْفَ يَأْتِي اللّٰهُ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّوْنَہٗ اٰذَلَّةٌ عَلٰٓى الْمُؤْمِنِيْنَ اَعِزَّةٌ عَلٰٓى الْكَافِرِيْنَ يُجٰهَدُوْنَ فِيْ سَبِيْلِ اللّٰهِ وَلَا يَخَافُوْنَ لَوْمَةَ لَّاۡئِمٍّ ذٰلِكَ فَضَلُ اللّٰهُ يُؤْتِيْهِ مِّنْ يَّشَآءُ وَاللّٰهُ وَاسِعٌ عَلِيْمٌ.

• اِنَّمَا وَلِيّٰكُمْ اللّٰهُ وَرَسُوْلُهٗ وَالَّذِيْنَ ءَامَنُوْا الَّذِيْنَ يُقِيْمُوْنَ الصَّلٰوةَ وَيُؤْتُوْنَ الزَّكٰوةَ وَهُمْ رٰكِعُوْنَ.

• وَمَنْ يَتَوَلَّ اللّٰهَ وَرَسُوْلَهٗ وَالَّذِيْنَ ءَامَنُوْا فَاِنَّ حِزْبَ اللّٰهِ هُمُ الْغٰلِبُوْنَ (۵۱-۵۶ / سوره مائده)

ترجمه:

- ای کسانی که ایمان آورده اید یهود و نصاری را تکیه گاه و دوستان خود قرار ندهید، آنها دوستان و هواداران یکدیگرند و هرکسی از شما آنها را به دوستی بگیرد از آنهاست خداوند جمعیت ستمکار را هدایت نمی کند.
- مشاهده می کنی افرادی را که در دلهایشان بیماری است در (دوستی با) آنان بر یکدیگر پیشی می گیرند، و می گویند می ترسیم حادثه ای برای ما اتفاق بیفتد (و نیاز به کمک آنها داشته باشیم) شاید خداوند پیروزی یا

حادثه دیگری از ناحیه خود (به نفع مسلمانان) پیش بیاورد و این دسته از آنچه در دل پنهان داشتند پشیمان گردند.

- و آنها که ایمان آورده اند می گویند آیا این (منافقان) همانها هستند که با نهایت تاکید سوگند یاد کردند که با شما هستیم! (چرا سرانجام کارشان به اینجا رسید) اعمالشان نابود گشت و زیانکار شدند.

- ای کسانی که ایمان آورده اید هر کس از شما از آئین خود باز گردد (به خدا زبانی نمی رساند) خداوند در آینده جمعیتی را می آورد، که آنها را دوست دارد و آنها (نیز) او را دوست دارند، در برابر مؤمنان متواضع و در برابر کافران نیرومندند، آنها در راه خدا جهاد می کنند و از سرزنش کنندگان هراسی ندارند. این فضل خدا است که بهر کس بخواهد (و شایسته ببیند) می دهد و (فضل) خدا وسیع و خداوند داناست.

- سرپرست و ولی شما تنها خدا است و پیامبر او و آنها که ایمان آورده اند و نماز را بر پا می دارند و در حال رکوع زکات می پردازند.

- و کسانی که ولایت خدا و پیامبر او و افراد با ایمان را بپذیرند (پیروزند زیرا) حزب و جمعیت خدا پیروز می باشد!

وقتی ولایت یهود و نصارا را پذیرفتید، جزئی از آنها خواهید شد و با پذیرش ولایت آنها و همراهی شان، هدایت خدا را از دست می دهید؛ چون جزو ظالمان شده اید و خداوند قوم ظالم را هدایت نخواهد کرد. افراد مریض القلب را - که تعدادشان بسیار زیاد است - خواهید دید که به سرعت به سمت یهود و نصارا می روند و می گویند می ترسیم به ما حادثه ناگواری برسد. اینها در پذیرش ولایت یهود و نصارا سریع اقدام می کنند. دقیقاً مانند حالتی که امروز اتفاق افتاده است: "با آمریکا رابطه برقرار می کنیم. اگر با آمریکا رابطه نداشته باشیم، به بهانه فریبنده مبارزه با تروریسم و به بهانه های بسیار دیگر به ما حمله میکنند." خداوند تعالی می فرماید:

"امید است خداوند از جانب خود فتح یا امر دیگری پیش آورد تا در نتیجه آنان بابت آنچه در دل خود نهفته داشته اند پشیمان شوند. و کسانی که ایمان آورده اند می گویند: آیا اینان بودند که به خداوند سوگندهای سخت می خوردند که جداً با شما هستند؟ اعمال شان تباه شد و زیانکار شدند..."

این آیات اشاره می کند که واقعیت موجود تغییر خواهد کرد و روزی خواهد آمد که تمام کسانی که بهانه می آوردند: "می ترسیم به ما حادثه ناگواری برسد، باید از مردم خود و... محافظت کنیم"، و تمام کسانی که برای پذیرش ولایت یهود و نصارا عجله می کردند، پشیمان می شوند. روزی خواهد رسید که از ولایت پذیری یهود و نصارا تحت عنوان این خطای بزرگ، پشیمان می شوند. مسائل روشن خواهد شد و مردم سرنوشت کسانی را که حرف های پرزرق و برق می زنند و لقب های بزرگی مانند "جنگ جوی عرب"، "پاسبان دروازه شرقی امت عرب" و... را به یدک می کشند، خواهند دید. "و کسانی که ایمان آورده اند می گویند: آیا اینان بودند که به خداوند سوگندهای سخت می خوردند که جداً با شما هستند؟ اعمال شان تباه شد و زیانکار شدند." مسائل روشن خواهد شد و خواهند فهمید که اینها دوستان و مزدوران مخلص اسرائیل، یهود و نصارا هستند. "زیانکار گردیدند."

آیا خداوند در این آیات از دوستی و ولایت یهود و نصارا و خطرناک بودن این مسأله سخن نگفته است؟!

سپس می فرماید: "ای کسانی که ایمان آورده اید، هر کس از شما از دین خود برگردد..." خداوند پذیرش ولایت یهود و نصارا را ارتداد دانسته است. حقیقتاً هم ارتدادی است که امت اسلام را ویران می کند، دین و فرهنگ و اندیشه را از بین می برد، هر چه را به امت اسلامی تعلق دارد، از بین خواهد برد "... به زودی خدا گروهی دیگر را می آورد که آنان را دوست می دارد و آنان نیز خدا را دوست دارند." آیا این همان جملاتی نیست که پیامبر در جنگ خیبر بیان فرمود؟ "فردا پرچم را به شخصی می دهم که خدا و رسولش را دوست دارد و خدا و رسول نیز او را دوست دارند."

تنها یک مرد بود که در مقابل یهود ایستادگی کرد، کسی که خدا و رسولش او را دوست داشتند و او نیز خدا و رسول خدا را دوست داشت. رهبری در این سطح - رهبری که خدا و رسولش دوستش دارند و او هم خدا و رسول خدا را دوست دارد و امتی که خدا و رسولش را دوست دارد و خدا و رسول خدا نیز چنین امتی را دوست دارند. "به زودی خداوند گروهی دیگر را می آورد که آنان را دوست میدارد و آنان نیز او را دوست دارند. اینان با مؤمنان فروتن و بر کافران سرفرازند." (علی ع) در برابر مؤمنان خاکسار بود، با مؤمنان مهربان بود، اما وقتی که به میدان جهاد

می رفت مثل شیر شیری غرشگر بود. صلوات خدا بر او باد. تناسب عجیبی بین اتفاقات خیبر و آیات بالا وجود دارد. روایت مربوط به جنگ خیبر هم روایت یقینی و صحیحی است که محدثان این حدیث را با لفظ "شخصی که خدا و رسولش دوستش دارند و او هم خدا و رسولش را دوست دارد" نقل کرده اند. امکان ندارد یهودیان شکست بخورند، مگر به وسیله مردمی با این ویژگی ها: "به زودی خدا گروهی دیگر را می آورد که آنان را دوست می دارد و آنان نیز او را دوست دارند. اینان با مؤمنان فروتن و برکافران سرفرازند. در راه خدا جهاد می کنند و از سرزنش هیچ ملامتگری نمی ترسند. این فضل خداست. آن را به هر که بخواهد می دهد و خدا گشایشگر داناست." بعد از این آیات خداوند می فرماید: "ولی شما تنها خدا و پیامبر اوست و کسانی که ایمان آورده اند؛ همان کسانی که نماز بر پا می دارند و در حال رکوع زکات می دهند. و هرکس خدا و پیامبر او و کسانی که ایمان آورده اند را ولی خود بداند پیروز است چرا که حزب خدا همان پیروزمندان هستند." آیات درباره جنگ سخن می گوید. درباره مشکلی بزرگ یعنی پذیرش ولایت یهود و نصارا سخن می گوید. سپس درباره کسانی که برای ضربه زدن به این گروه آماده شده اند حرف زده است و در مرحله بعد، از رهبری گروه ضربه زننده به یهودیان و شکست یهود سخن به میان آورده است. بیان کرده که اینها بر یهود پیروز می شوند؛ چون ولایت خدا و رسول خدا و اهل ایمان، یعنی امام علی (ع) و اهل بیت رسول خدا (ص) را پذیرفته اند. جایگاه این آیات بحث و بررسی جنگ است.

سپس می فرماید: "و هرکس خدا و پیامبر او و کسانی که ایمان آورده اند را ولی خود بداند پیروز است چرا که حزب خدا همان پیروزمندان هستند." شکی نیست که اینان پیروز می شوند. خداوند اینجا نفرمود: "حزب خدا رستگار هستند؛ چنان که در سوره مجادله بیان نمود: "آنها حزب خدا هستند، آگاه باشید که حزب خدا همان رستگاران هستند؛ چون اینجا جای جنگ است. خداوند می خواهد امت اسلام را به بلوغ برساند، در سطحی که بتوانند یهودیان را شکست بدهند و در این مبارزه پیروز شوند. امت اسلامی برای به دست آوردن پیروزی باید ولایت خدا، ولایت رسول خدا و ولایت کسانی که ایمان آورده اند را بپذیرد.

پذیرش ولایت خدا فقط به این معنا نیست که خدا را بخوانی؛ باید خدا را بشناسی و به خدا اطمینان داشته باشی. باید به خدا معرفت حقیقی پیدا کنید. حقیقتاً به خدا اطمینان کنید. اگر خداشناس شدید، اگر به خدا اطمینان کردید، اگر رسول خدا (ص) را شناختید، ولایت خدا و ولایت رسول خدا را پذیرفته اید. تنها در این صورت است که ولایت امام علی (ع) و ولایت عترت رسول خدا (ص) را پذیرفته اید. در این صورت است که عضو حزب خدا خواهید بود. در این صورت است که خدا و رسول خدا (ص) دوستان دارند و عضو حقیقی حزب خدا خواهید بود. چنین انسان هایی باید هم پیروز شوند. اینها حزب خدا هستند. "آگاه باشید که حزب خدا همان پیروزمندان هستند."

همان طور که گفتیم، موضوع آیات بحثی جدید درباره یهود و نصارا بوده است. به همین جهت بحث وجوب ولایت امام علی (ع) را درون بحث یهود و نصارا و هشدار به امت اسلامی برای پذیرش ولایت آنان بیان کرد. سپس آیه ادامه پیدا میکند و دوباره بیان می کند: "ای کسانی که ایمان آورده اید، ولایت کسانی را که دین شما را به ریشخند و بازی گرفته اند نپذیرید؛ چه کسانی که پیش از شما به آنان کتاب داده شده و چه کافران. اگر ایمان دارید از خدا پروا کنید."

خداوند در ابتدای آیات نسبت به پذیرش ولایت یهود هشدار داد. سپس راه و برون رفت از این مشکل را بیان کرد و دوباره نسبت به پذیرش ولایت یهود و نصارا هشدار داد. این همان بحرانی است که امروز با آن مواجه هستیم: مسلمانان رهبری و ولایت یهود و نصارا را پذیرفته اند.